

..... let. Pludselig stod vi midt i modstandskampen. Som så mange andre dengang havde vi længe gået og ønsket, at vi aktivt kunne gøre noget i kampen for friheden. Det var ikke nationalfølelse alene, som skabte dette behov for at kæmpe. Det var lige så meget det, at vi følte, at de mest elementære menneskerettigheder - dem vi hidtil havde taget som en selvfølge, var blevet taget fra os. Vores personlige frihed blev truet på det alvorligste i disse år, hvor nazisterne mere og mere strammede grebet om Danmark. Tortur, henrettelser, deportationer og i bedste fald strenge fængselsstraffe var de midler, man brugte til at opretholde ro og orden under et nazistisk styre. Retten til at tale og skrive frit eksisterede ikke mere, og det var frygteligt at skulle affinde sig med dette, uden at kunne gøre noget. Derfor føltes det som en lettelse, at vi endelig fik lov at gøre en aktiv indsats i kampen for befrielsen.

Parfumen, der slettede alle spor

I det år, der fulgte efter begivenheden i skænkstuen, oplevede vi, på trods af faren og den stadige frygt for opdagelse, så meget smukt og godt og lærte så meget om betydningen af sammenhold mellem mennesker på tværs af partiskel og på trods af forskellige livssyn, at det fik afgørende betydning for resten af vort liv. Den dag i dag, når man møder hinanden, er det, som om de mellemliggende år forsvinder i samme sekund. De venskaber, der blev stiftet dengang, er mærkeligt urørlige af tiden. For udoverstående gik livet på kroen

nedkastet nogle containere med „gods“. Det blev skjult i naboen, Andreas Stenz', lade.

Far drak de tyske officerer fulde i snaps

En aften, da der skulle være modtagelse, kom der pludselig meddelelse om, at tyskerne holdt en storstilet øvelse på egen lige omkring modtagepladsen. Der var i tusindvis af soldater i terrænet. Axel sad ovre hos Peter og mig, da vi fik en opringning fra Randers om, at den habit, som skulle leveres, alligevel ikke kunne blive færdig. Det betød, at der var noget galt, og at modtagelsen skulle aflyses. Et øjeblik efter kom far over til os:

- Der sidder nogle officerer ovre på kroen, sagde han. Hvad skal vi gøre?

Axel var mest tilbøjelig til at afblæse det hele, men så sagde far:

- Jeg kan ganske vist ikke tale tysk, men jeg kan da give dem nogle ordentlige snapse, så de måske finder på at afblæse øvelsen, inden maskinerne kommer.

- OK, sagde Axel, gør det! Og ganske rigtigt. Kort efter afblæste officererne øvelsen og kørte tilbage til Randers i højt humør.

- Så er det af sted, sagde Axel, og selv om de andre fra gruppen ikke kom, fordi de også havde fået meddelelse om faren, blev modtagelsen af tre faldskærmsfolk og en hel del gods gennemført.

Andreas Stenz og Gerda kørte med ud til modtagepladsen i Allestrup mose for at patruljere, og mens Axel gik og kaldte de engelske flyvere med en walbyttelig, naboende, stødte de fæl-

